

Деловало је до скоро, отприлике до избора у Мађарској, да је прича око МОЛ-овог преузимања НИС-а од руског Гаспрома, како би се избегле америчке санкције, готова прича.

Данас то више уопште не изгледа тако. Из изјава министарке енергетике и председника Републике сазнајемо да Мађари и нису баш спремни да користе рафинерију онако како нама одговара. Што и не чуди, с обзиром да имају велику рафинерију у Мађарској, једну у Словачкој, а одскоро и у Хрватској. Такође знамо и шта су урадили са хрватским рафинеријама када је МОЛ преузео ИНА-у.

Додуше непознато нам је , да ли је МОЛ под Орбаном био спреман прихвати наше услове, или смо ми били спремни да прихватимо МОЛ-ове услове док је био под Орбановом управом. Али, то су споредни преговори.

Прави преговори се воде између руског Гаспромнефта, већинског власника НИС-а и оног ко би да купи те акције, а до скоро смо мислили да је то само МОЛ. Последњих недеља јавност је забављена неочекиваним и помало и невероватним понудама за НИС.

Појавили су се српски бизнисмени који би били спремни да преузму нашу нафтну индустрију на ползу народа.

Прво је испливала, и то преко Ројтерса, понуда извесног Ранка Мимовића, познатог по својим пословним подухватима у Словенији и Хрватској, много мање у Србији.

Он је, како наводи, понудио две милијарде евра за руски удео у НИС-у. Двоструко више него што је понудио МОЛ. Тачно онолико колико је једном Вучић рекао да је држава спремна да плати да преузме НИС од Руса.

Председник се мало згражавао, мало спрдао са овом понудом, а што и не би када из ове понуде стоји фирма чији је основни капитал од милијарду евра чини, у најмању руку, сумњива потврда швајцарске банке из 1966. о располагању са 15 тона злата.

„Сада имамо двојицу који имају две милијарде“. Овако је, мало шаљиво одговорио председник и на другу понуду, коју је послао нама много познатији бизнисмен. Наиме, Богољуб Карић је испред свог удружења индустријалца послао центлменску понуду Влади Србије и председнику Путину, да српски капитал преузме НИС. Да рафинерија ради, да српска привреда буде снабдевена горивом.

Да ли су ове понуде озбиљне или само муте воду да сакрију шта се дешава са правим преговорима, тешко је рећи. Тешко је рећи и да ли Руси заиста желе да продају НИС, посебно сада када овом фирмом и Мађарском не управља више пријатељ и партнер, као што је био Орбан.

Шта о свему мисли ОФАЦ, тек то је тешко рећи.

Оно што делује извесно је да ће и овај рок, 22. мај, који је дат да се закључе преговори о промени власништва, вероватно проћи без решења.

Редакцијски коментар

(Данас)